

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1895	Τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων (Α' Κορ. 4,9-16) Τρίτη 30 Ἰουνίου 2015	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἀντιγραφή τοῦ Χριστοῦ μετὰ τὴ βοήθεια τοῦ Παύλου

«Μιμηταί μου γίνεσθε, καθὼς καὶ ἐγὼ Χριστοῦ» (Α' Κορ. 4,16· 11,1)

Εἶνε, ἀγαπητοί μου, ἡ **ζωγραφικὴ** μιὰ ὠραία τέχνη. Δὲν γνωρίζω ἂν κάποιος ἢ κάποια ἀπὸ σᾶς εἶνε ζωγράφος ἢ φίλος τῆς ζωγραφικῆς. Γνωρίζω ὅμως πολὺ καλά, ὅτι μπορεῖ ὁ καθένας νὰ ζωγραφίσῃ μιὰ εἰκόνα πολὺ πιὸ ὠραία ἀπὸ αὐτὲς ποὺ βλέπουμε στοὺς ναοὺς, εἰκόνα ποὺ νὰ τὴ θαυμάζουν ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι. Ποιά εἶνε ἡ εἰκόνα αὐτή;

Ἄν ἐπισκεφθῆτε **ἓνα ἀτελιέ**, ἓνα ἐργαστήριον ζωγράφου, θὰ δῆτε ὅτι ἐκεῖ ἔχει τὰ σύνεργά του ἀλλὰ καὶ σπουδαστὰς ποὺ τοὺς μαθαίνει τὴν τέχνη. Ὁ ζωγράφος βάζει μπροστὰ τοὺς ὡς **πρότυπο** μιὰ εἰκόνα μεγάλου ζωγράφου καὶ τοὺς λέει: Τὴ βλέπετε; προσπαθήστε νὰ τὴν ἀντιγράψετε πιστὰ (σχήματα, χρώματα, ἀναλογίες, φωτισμό), ὥστε ὅταν τελειώσετε τὸ ἀντίγραφο νὰ μοιάζῃ μετὰ τὸ πρωτότυπο.

Αὐτὸ λοιπὸν ποὺ γίνεται στὴ ζωγραφικὴ, αὐτὸ κάνει καὶ ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία. Παρουσιάζει μπροστὰ μας μιὰ εἰκόνα, τὴν ἀνώτερη ἀπ' ὅλες. Εἰκόνα ὅχι ἀπὸ ξύλο ἢ ἀσήμι ἢ χρυσάφι. Ὅλα σ' αὐτὴν ἔχουν τὴν ἰδανικὴ συμμετρία, τὴν ἀνυπέρβλητὴ τελειότητα. Εἶνε ἡ εἰκόνα τῆς ἀρετῆς, μιὰ εἰκόνα - κρυστάλλινος καθρέφτης, ποὺ μποροῦν ὅλοι (ἄντρες καὶ γυναῖκες, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἐπιστήμονες καὶ ἀγράμματοι) νὰ τὴν ἔχουν μπροστὰ τοὺς. Καὶ ἡ εἰκόνα αὐτὴ εἶνε ὁ **Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος!**

Αὐτὸ ποὺ σᾶς λέω δὲν εἶνε δική μου ἰδέα· εἶνε τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ποὺ λέει ὅτι οἱ Χριστιανοὶ ἔχουμε προορισμὸ μεγάλο· μπροστὰ μας βρίσκεται τὸ τέλειο πρότυπο, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, καὶ καλούμεθα μέρα μετὰ τὴν ἡμέρα νὰ τοῦ μοιάζουμε ὅλο καὶ περισσότερο· ὁ προορισμὸς μας εἶνε ν' ἀκολουθήσουμε ἐδῶ στὴ γῆ τὰ ἴχνη του, νὰ γίνουμε **πιστὰ ἀντίγραφα** τῆς ἀφθαρτῆς αὐτῆς εἰκόνας.

—Μά, θὰ πῆ κάποιος, ὁ Χριστὸς ἦταν Θεός, κ' ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος, ἓνα σκουλήκι· **μπορεῖ τὸ σκουλήκι νὰ φθάσῃ νὰ γίνῃ σὰν τὸ Χριστό;**...

Στὴν ἀπορία αὐτὴ ἀπαντᾷ ὁ σημερινὸς ἀπόστολος. Μᾶς δείχνει ἓναν ἄνθρωπο σὰν κ' ἐμᾶς, ἄνθρωπο ποὺ δὲν ἔζησε σὲ μοναστήρια ἀλλὰ μέσα στὴν κοινωνία καὶ πάλεψε μέσα στὸν κόσμος, καὶ τὸν βλέπουμε νὰ φθάνῃ σὲ ὕψη μεγάλα, νὰ γίνεταί ἐπίγειος ἄγγελος. Ποιὸς εἶνε ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποὺ πλησίασε τὸ πρωτότυπο, ἀντέγραψε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν κ' ἔγινε μιμητῆς του; Εἶνε ὁ ἴδιος. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, γράφοντας στοὺς Κορινθίους ποὺ εἶχαν κακίες καὶ ἐλαττώματα, τοὺς προβάλλει σήμερα τὸ δικό του παράδειγμα καὶ λέει *«Μιμηταί μου γίνεσθε»* (Α' Κορ. 4,16) καὶ ἄλλοῦ *«Μιμηταί μου γίνεσθε, καθὼς καὶ ἐγὼ Χριστοῦ»* (ἐ.ἀ. 11,1).

***

Σᾶς ἔδειξα λοιπὸν τὸ πρωτότυπο· τώρα σᾶς δείχνω τὸ πιστὸ ἀντίγραφο του, ποὺ εἶνε ὁ **ἀπόστολος Παῦλος**. Ὁ Παῦλος εἶνε μιὰ εἰκόνα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὅπως σὲ μιὰ τέλεια εἰκόνα τὰ βλέπει κανεὶς ὅλα συμμετρικά (τὰ χέρια, τὰ πόδια, τὸ πρόσωπο, τὰ μάτια, τὴ μύτη, τὰ αὐτιά) καὶ θαυμάζει, ἔτσι καὶ στὴν εἰκόνα τοῦ ἀποστόλου Παύλου τὰ βλέπουμε ὅλα ὠραία, θαυμαστά. Ἐλᾶτε λοιπὸν νὰ δοῦμε τὴν εἰκόνα τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Ὅχι αὐτὴν ποὺ ζωγραφίζουν οἱ τεχνῖτες πάνω στὸ σανίδι, ἀλλὰ τὴν εἰκόνα τὴ νοερά, τὴν εἰκόνα τῆς ἀρετῆς του, καὶ νὰ θαυμάσουμε τὸν οὐράνιο αὐτὸν ἄνθρωπο. Ἐλᾶτε νὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὸ ἐργαστήριον αὐτὸ τῆς ἀγιότητος, νὰ δοῦμε πῶς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο ζωγράφισε καὶ ὕψωσε σὲ ὕψη ἀρετῆς ἀνυπέρβλητα τὸν ἀπόστολο Παῦλο.

● Ἐλᾶτε, λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, νὰ δοῦμε **τὰ χέρια** τοῦ Παύλου. Τί εὐλογημένα χέρια! Δὲν εἶχαν βέβαια δαχτυλίδια. Τὰ χέρια αὐτὰ κοπίασαν φτειάχνοντας σκηνές, μετὰ ἀφιλαργυρία καὶ ἀκτημοσύνη. Μετὰ τὰ χέρια αὐτά, λέει ὁ ἴδιος, ἐργάσθηκα γιὰ νὰ συντηρηθοῦμε ἐγὼ καὶ ἡ συνοδεία μου. *«Ἀργυρίου ἢ χρυσοῦ οὐδενὸς ἐπέθυμῃσα· ...ταῖς χρεῖαις μου καὶ τοῖς οὖσι μετ' ἐ-*

μου ὑπηρετήσαν αἱ χεῖρες αὐται» (Πράξ. 20,33-34). Ἔργατικά, ἱαματικά, θαυματουργὰ ἦταν τὰ χέρια τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Εἶχαν δύναμι πού δὲν εἶχε κανένας γιατρός· ὅπου ἄγγιζαν, θεράπευαν ἀσθενεῖς, ἔδιωχναν δαιμόνια, καὶ νεκροὺς ἀκόμη ἀνέσταιναν. Τέτοια χέρια τεχνούργησε ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

● Νὰ δοῦμε καὶ τὰ πόδια του; Ἐνῶ τὰ πόδια πολλῶν ἀνθρώπων τρέχουν σὲ ἁμαρτωλὲς διασκεδάσεις καὶ ὄχι στὴν ἐκκλησία, τὰ πόδια τοῦ Παύλου, λὲς καὶ εἶχαν φτερὰ ἀετοῦ καὶ ἀγγέλου, πέρασαν ἀπ' τὴ Μικρὰ Ἀσία στὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα στὴ Ῥώμη, κι ἀπὸ τὴ Ῥώμη ἔφτασαν μέχρι τὴν Ἰσπανία. Ἐπὶ τριάντα χρόνια ὤργωσε τὴν οἰκουμένη. Πόδια εὐλογημένα, στὰ ὁποῖα ἀρμόζει αὐτὸ πού λέει ὁ προφήτης καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνει ὁ ἀπόστολος· «Ὡς ὠραῖοι οἱ πόδες», εὐλογημένα τὰ πόδια, «τῶν εὐαγγελιζομένων τὰ ἀγαθὰ», ἐκείνων πού κηρύττουν τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ἦσ. 52,7 = Ῥωμ. 10,15)· καὶ τὸ προκείμενο σήμερα τοῦ ἀποστόλου λέει «Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν» (Ψαλμ. 18,5 = Ῥωμ. 10,18).

● Ὡ Παῦλε, θαυμάζω τὰ χέρια σου, θαυμάζω τὰ πόδια σου, θαυμάζω καὶ τὰ αὐτιά σου, τὰ αὐτιά τῆς ψυχῆς σου. Ἐνῶ ἐμεῖς τεντώνουμε τὰ αὐτιά μας ν' ἀκούσουμε πράγματα αἰσχροῦ καὶ ἁμαρτωλά, ὁ Παῦλος τόσο εἶχε ἐξαυλωθῆ, ὥστε ἀξιώθηκε ν' ἀκούση κιθάρες τ' οὐρανοῦ! Δὲν εἶνε φαντασία αὐτό. Ἐμεῖς πιστεύουμε σὲ ὅ,τι λέει ἡ Γραφή· ὅτι ὁ Παῦλος «ἤρπαγη ἕως τρίτου οὐρανοῦ, ...εἰς τὸν παράδεισον καὶ ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι» (Β' Κορ. 12,2-4). Εὐλογημένα αὐτιά τὰ αὐτιά τοῦ ἀποστόλου Παύλου.

● Μετὰ ἀπὸ αὐτὰ ἐλάτε τώρα νὰ θαυμάσουμε τί ἄλλο; τὴ γλῶσσα τοῦ Παύλου. Ἐδῶ ὅ,τι νὰ ποῦμε εἶνε κατώτερο τῆς πραγματικότητος. Ὅταν ἄνοιγε τὸ στόμα του ὁ ἀπόστολος Παῦλος, λὲς καὶ ἔτρεχε ποτάμι κρυστάλλινο. Τὸ στόμα του ἦταν δροσιὰ ἀλλὰ καὶ φωτιά, κιθάρα μὰ καὶ φραγγέλλιο - ἀστροπελέκι, παρηγοριὰ ἀλλὰ καὶ σάλπιγγα πολέμου. Ἡ γλῶσσα τοῦ Παύλου ἦταν ἓνας ποταμὸς τῆς χάριτος.

● Ἄλλ', ἀδελφοί μου, ὁ ἄνθρωπος εἶνε καὶ χέρια καὶ πόδια καὶ αὐτιά καὶ γλῶσσα, μὰ προπαντὸς εἶνε – τί; καρδιά. Ἄν εἶχαμε ἓνα κλειδάκι μυστικὸ ν' ἀνοίξουμε τὴν καρδιά, θὰ βλέπαμε τὴν πραγματικότητα. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἡ δικὴ μας καρδιά, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ εἶνε ἓνα περιβόλι τοῦ Χριστοῦ, ἔγινε σκουπιδότοπος. Ὅπως σὲ μιὰ χαράδρα πετοῦν τὰ σκουπίδια, ἔτσι ἔγινε ἡ καρδιά τοῦ κόσμου σήμερα, ἓνας

χῶρος ἀκάθαρτος. Μὰ ἡ καρδιά τοῦ Παύλου τί εἶχε μέσα; λεφτά, ἡδονές, φιλοδοξίες, διασκεδάσεις, συμφέροντα, κοσμικὰ μεγαλεῖα; ἡμέρα καὶ νύχτα τί ὑπῆρχε μέσα του; Ἡ καρδιά τοῦ Παύλου ἦταν οὐρανός, τὸν ὁποῖον ἐφώτιζε ἓνας ἥλιος καὶ ἓνας ἔρωτας, ὁ θεϊκὸς ἔρωτας, ἡ ἀγάπη στὸν ἄνθρωπο καὶ ἡ ἀγάπη στὸ Θεό. Ἄν ἄνοιγες τὴν καρδιά τοῦ Παύλου, θὰ ἔβλεπες μέσα γραμμένο «Ἰησοῦς Χριστός, ἡ γλυκεῖα μου ἀγάπη». Ὁ Χριστὸς ἦταν ὁ ἔρωτας, ὁ ἀθάνατος καὶ αἰώνιος ἔρωτας τῆς καρδιάς του. Γι' αὐτὸ ἔλεγε «Ζῶ οὐκέτι ἐγώ», δὲν ζῶ πλέον ἐγώ, «ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός» (Γαλ. 2,20).

«Μιμηταί μου γίνεσθε, καθὼς καὶ γὰρ Χριστοῦ».

Ἐλάτε λοιπὸν ν' ἀντιγράψουμε κ' ἐμεῖς τὴν εἰκόνα αὐτῆ τοῦ Παύλου. Τὰ χέρια μας νὰ γίνουν σὰν τὰ δικά του. Τὰ πόδια μας νὰ γίνουν πόδια ἀποστόλου Παύλου· κοντὰ μας εἶνε νοσοκομεῖα, φυλακές, ἄρρωστοι, πενθοῦντες· εὐλογημένα τὰ πόδια πού τρέχουν στὸ καλό. Ἡ γλῶσσα μας νὰ ὁμολογῆ τὸ Χριστὸ καὶ νὰ ψάλλη «Δόξα σοι τῷ δεῖξαντι τὸ φῶς...» (Δοξολ.), νὰ παρηγορῆ πονεμένους καὶ νὰ καυτηριάξῃ τὴν ἀσέβεια. Καὶ ἡ καρδιά μας νὰ δοθῆ σ' Ἐκεῖνον πού φωνάζει «Δός μου, παιδί μου, τὴν καρδιά σου» (Παρ. 23,26). Νὰ γίνῃ ἡ καρδιά μας σὰν τοῦ ἀποστόλου Παύλου, νὰ φθάσουμε κ' ἐμεῖς νὰ λέμε «Ζῶ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός».

* * *

Τὸ 1963 ἐρωτάστηκαν τὰ χίλια χρόνια τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ἐκεῖ ὑπάρχουν εἰκόνες θαυματουργές, πού τὶς ζωγράφισαν ἀσκηταὶ μὲ νηστεία καὶ δάκρυα. Στὸ Πρωτᾶτο κάποιες παλαιῆς εἰκόνες εἶχαν μαυρίσει ἀπὸ τὴν καπνιά, ἀλλὰ ἤρθαν ξένοι εἰδικοί τεχνῖτες ἀπὸ τὴ Ῥωσία καὶ τὴν Αὐστρία, τὶς καθάρισαν, καὶ σὲ λίγο οἱ μορφὲς τῶν ἁγίων ἔλαμψαν. Ἔτσι κ' ἐμεῖς, ἀδελφοί μου. Εἴμαστε ἁμαρτωλοί, ἄξιοι τιμωρίας, ἀλλὰ μέσ' στὴν καρδιά μας καὶ μέσα στὸ ἔθνος μας ἀπὸ τὴ μέρα πού βαπτιστήκαμε ὑπάρχει ἡ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ μας, πού κανένας διάβολος δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὴν ξεριζώσῃ. Εἶνε ὅμως γεμάτη καπνιά, δὲν φαντάζει τώρα ὅπως ἄλλοτε· τὴν ἔχει μουτζουρώσει ὁ διάβολος καὶ ἡ ἄτακτη ζωὴ μας. Ἐμπρὸς λοιπὸν, νὰ τὴν καθαρῶμε, νὰ τὴν κάνουμε ν' ἀστράψῃ. Ὁ καθένας μας νὰ γίνῃ λαμπρὴ εἰκόνα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, νὰ γίνῃ μιὰ λάμψη, καὶ νὰ ποῦμε· Ἔθνη καὶ λαοί, «μιμηταί μας γίνεσθε, καθὼς κ' ἐμεῖς Χριστοῦ». Ὁ δὲ Κύριος ἄς εἶνε πάντα εὐλογημένος καὶ δεδοξασμένος διὰ μέσου ὄλων τῶν ἁγίων, οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ γίνουν εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος